

Arrest

nr. 201 224 van 19 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 31 mei 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die van Rwandese nationaliteit verklaart te zijn, komt op 10 december 2009 België binnen en dient op 24 november 2010 een asielaanvraag in.

Op 6 januari 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en tot weigering van de vluchtelingenstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 81 797 van 29 mei 2012 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 juni 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 23 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 november 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen (bijlage 13*quinquies*).

Op 20 november 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 151 233 van 25 augustus 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 21 januari 2014 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 17 februari 2014 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad nr. 147 307 van 8 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 17 februari 2014 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Bij arrest van de Raad nr. 147 312 van 8 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 24 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris inzake de derde aanvraag van verzoekster (ingediend op 21 januari 2015) de beslissing dat deze onontvankelijk is.

Op 24 juni 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen van 24 juni 2015 worden aangevochten in de zaak met rolnummer X

Op 4 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de tweede aanvraag van verzoekster ongegrond is. Deze beslissing wordt aangevochten in de zaak met het rolnummer X

Op 4 december 2015 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt aangevochten in het beroep gekend onder rolnummer X

Op 27 januari 2016 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Er wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Op 27 januari 2016 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster tevens een inreisverbod genomen met een duur van drie jaar (bijlage 13*sexies*). Het is niet duidelijk of deze beslissing ter kennis is gebracht van verzoekster.

Op 15 februari 2016 wordt ten opzichte van verzoekster opnieuw een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Het is niet duidelijk of deze beslissing ter kennis is gebracht van verzoekster.

Op 5 april 2016 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 18 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.04.2016 werd ingediend door :

R., J. (...) (R.R.: xxx)

geboren te K. op (...).1990

nationaliteit:

Oeganda

bij DVZ ook gekend als;

R. J. (...),

geboren te R. op (...).1990,

nationaliteit: Rwanda

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene vroeg op 24.11.2010 in België asiel aan. Hierbij verklaarde ze van Rwandese nationaliteit te zijn maar dat ze een tijd in Oeganda heeft verbleven. Bij haar asielaanvraag legde ze zowel een Rwandese identiteitskaart als een geldig Oegandees paspoort voor. Deze asielpcedure werd op 29.05.2012 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielpcedure - namelijk iets meer dan 1 jaar en 6 maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene diende tevens diverse aanvragen om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen op basis van art. 9ter in: een eerste aanvraag art. 9ter werd ingediend op 09.06.2012. Deze aanvraag werd op 23.10.2012 onontvankelijk verklaard, aan betrokkene betekend op 30.10.2012. Een tweede aanvraag art. 9ter werd ingediend op 19.11.2012. Deze aanvraag werd op 04.12.2015 ongegrond verklaard, haar betekend op 15.12.2015. Tenslotte werd er nog een derde aanvraag art. 9ter ingediend op 21.01.2014, dewelke onontvankelijk werd verklaard op 24.06.2015. Deze beslissing werd haar betekend op 03.07.2015. Het feit dat betrokkene tegen de beslissingen inzake de tweede en derde aanvraag art. 9ter nog een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze beroepen geen opschortende werking hebben.

Verder verwijst betrokkene naar haar medische problemen en legt ter staving diverse medische attesten voor. Deze medische attesten dateren van respectievelijk 05.11.2012, 27.10.2013, 19.02.2014, 26.10.2015 en 15.01.2016. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene nalaat om recente medische attesten waaruit zou blijken dat zij momenteel nog steeds medische behandeling, verzorging en/of opvolging nodig zou hebben als aanvulling bij onderhavige aanvraag te voegen. Bijgevolg kunnen de medische elementen niet langer weerhouden worden. Het is aan betrokkene om alle relevante informatie met betrekking tot haar aanvraag art. 9bis aan onze diensten over te maken om alzo haar aanvraag te actualiseren. Ook legt betrokkene geen recent attest voor waaruit zou blijken dat het omwille van haar medische toestand onmogelijk is om te reizen en alzo eventueel tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst of een ander land waar zij kan verblijven om via de reguliere procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat betreft het vonnis van de arbeidsrechtbank Veurne/eerste kamer van 21.11.2013 (AR nr. 13/194/A) met betrokkene als eiseres tegen het Openbaar Centrum voor Maatschappelijke Welzijn Diksmuide als verweerder; dit vonnis heeft enkel betrekking op het al dan niet verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening. Dit betekent echter geenszins dat betrokkene de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich kan neerleggen. Betrokkene dient vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dient de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene verwijst naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9bis/art. 9ter individueel onderzocht.

Betrokkene verklaart verder dat haar zus, mevrouw U. P. (...), in België verblijft en dat zij met haar zus dagelijks contact onderhoudt. Betrokkene beroept zich hiervoor dan ook op art. 8 EVRM. Echter, hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat de familieband met haar zus voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Uit het dossier van de zus van betrokkene (ov: 5237449) blijkt dat deze reeds in 2002 naar België kwam, terwijl betrokkene er voor opteerde om pas jaren later, meer bepaald in 2010, ook naar België te komen. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr .101.974 van 29.04.2013). Wat er ook van zij, er kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen familie meer zou hebben in Rwanda dient er opgemerkt te worden dat betrokkene bij haar asielaanvraag verklaarde dat er nog 5 zussen en 1 broer in Rwanda zouden wonen. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Rwanda zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij een van haar zussen of bij haar broer zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene niet kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid en dat zij een blanco strafblad heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sedert 2010 in België, heeft Nederlandse lessen gevolgd, neemt actief deel aan het gemeenschapsleven, is lid van de bibliotheek en legt getuigenverklaringen voor) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

Op 18 mei 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Op 7 juli 2017 wordt deze beslissing ingetrokken. Bij arrest van de Raad nr. 195 040 van 16 november 2017 wordt het beroep tegen deze ingetrokken beslissing verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Enig Middel

- Schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet ;*
- Schending van artikel 3 EVRM ;*
- Schending van artikel 1 en 3 Handvest Grondrechten EU ;*
- Schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur ;*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen

(RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De bestreden beslissing stelt dat het verzoek onontvankelijk is gezien "de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd door de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland." (stuk 1)

'Buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn "omstandigheden die het onmogelijk OF bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen" (zie L. DENYS, Overzicht van het Vreemdelingenrecht, UGA, Kortrijk, 2012, p. 91).

Of nog:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet zijn die omstandigheden die het voor de betrokkene zeer moeilijk tot onmogelijk maken om naar de bevoegde Belgische diplomatieke post te gaan om een recht op verblijf aan te vragen conform het artikel 9, al. 2 van de Vreemdelingenwet."

(RvS 27 oktober 2004, nr. 136.791, Rev.dr.étr. 2004, 593)

Dit maakt dat er aldus TWEE vormen van buitengewone omstandigheden bestaan:

- De redenen die het een verzoeker "onmogelijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post;
- De redenen die het een verzoeker "zeer moeilijk" maken dit verzoek in te dienen in de bevoegde Belgische diplomatieke post.

Het woord 'moeilijk' wordt in het woordenboek Van Dale gedefinieerd als:

"moeilijk (bijvoeglijk naamwoord, bijwoord):

1 slechts met inspanning op te lossen, te doen: een moeilijke kwestie; moeilijk over iets kunnen oordelen; ergens moeilijk over doen allerlei bezwaren opperen

2 lastig in de omgang; humeurig: een moeilijk karakter; een moeilijke jongen"

(www.vandale.nl)

Dit maakt aldus dat "zeer moeilijk" in de zin van "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vw. (zoals te weerhouden conform bovenstaande rechtspraak en rechtsleer) dient te worden omschreven als "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" ofte "een moeilijke kwestie".

Er dient aldus benadrukt dat iets niet per definitie onmogelijk moet zijn om een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis Vw. uit te maken. Het volstaat indien een verzoeker kan aantonen dat het "slechts met zeer veel inspanning op te lossen" valt, minstens een "moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren" uitmaakt om diens verzoek tot verblijfsmachtiging in te dienen in diens land van herkomst om op ontvankelijke wijze een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. in te dienen.

Zoals hierna wordt verduidelijkt is het in casu evident en in alle redelijkheid (cfr. redelijkheidsbeginsel) niet te ontkennen dat verzoekster zich in een situatie bevindt waarbij het haar 'zeer moeilijk' valt, minstens het 'een moeilijke kwestie mits allerlei bezwaren' uitmaakt om haar verzoek tot verblijfsmachtiging (mits inreisvisum) op een nuttige/dienstige wijze in te dienen in de Belgische ambassade van haar land van herkomst.

De belangrijkste motieven van de Dienst Vreemdelingenzaken om tot onontvankelijkheid te beslissen worden hierna uitgelicht:

a) Hangende beroepen RvV tegen ongegrondheidsbeslissing 9ter Vw.

De bestreden beslissing stelt: "Het feit dat betrokkene tegen de beslissingen inzake de tweede en derde aanvraag 9ter nog een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze beroepen geen opschortende werking hebben."

Een lopend beroep tegen een ongegrondheidsbeslissing 9ter Vw maakt – hoewel geen opschortende werking – wel degelijk een buitengewone omstandigheid in hoofde van verzoekster uit.

Oordelen dat dit géén buitengewone omstandigheid uitmaakt (aldus géén moeilijkheid voor verzoekster om het grondgebied te verlaten om de aanvraag 9bis Vw. in haar land van herkomst in te dienen) zou een fundamentele schending uitmaken van art. 13 juncto artikel 3 EVRM alsook artikel 47 juncto 1 Handvest grondrechten EU.

Immers, indien verzoekster het grondgebied dient te verlaten, vervalt haar – gegrond – beroep dat zou leiden tot een (vierde) verbrekkingsarrest van de Raad (zie supra) als zijnde zonder belang !?!

Indien verzoekster in België haar beoordeling van de Raad afwacht en het dossier zoals ter griffie gekend onder het rolnummer CCE.183.269 andermaal leidt tot een verbrekingsarrest (zoals reeds eerder n.a.v. diezelfde aanvraag 9ter), dan verblijft verzoekster na dit arrest terug in legaal verblijf ... meer zelfs, dan wordt zij retroactief geacht alreeds sinds datum van 05.10.2015 (datum ontvankelijkheidsbeslissing 9ter) geacht legaal in België te verblijven in het bezit van een attest van immatriculatie.

Indien verzoekster – conform het standpunt van verweerder in huidig dossier – het grondgebied dient te verlaten om de aanvraag 9bis te gaan indienen in haar land van herkomst, dan zal dit gegrond beroep 9ter voor de Raad vervallen zonder belang wegens het verlaten van het grondgebied. Zo oordeelt de Raad immers inzake een annulatieberoep tegen een ongegrondverklaring 9ter Vw. wanneer de verzoekers intussen het grondgebied hebben verlaten:

“Aangezien niet blijkt dat de verzoekende partijen nog op het grondgebied van het Rijk verblijven, kunnen zij geen voordeel meer halen uit het door hen ingestelde beroep. (...) Het beroep is, gelet op het ontbreken van een actueel belang, onontvankelijk.”

(RvV nr. 157.745 van 4 december 2015)

Verzoekster haar verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen werd op 5 oktober 2015 ontvankelijk verklaard en bijgevolg als ernstig aanzien. Deze aanvraag werd daarna op 4 december 2015 ongegrond verklaard, waarbij verzoekster overeenkomstig art. 13 EVRM en artikel 47 Handvest recht heeft op een daadwerkelijk en doeltreffend rechtsmiddel.

Een rechtsmiddel kan onmogelijk daadwerkelijk en doeltreffend zijn indien dit automatisch vervalt zonder belang. Teneinde haar rechtsmiddel daadwerkelijk en doeltreffend te houden, is de aanwezigheid van verzoekster op het grondgebied aangewezen.

Bijgevolg maakt dit gegeven wel degelijk minstens een “buitengewone omstandigheid” uit in hoofde van verzoekster reden waarom het haar zeer moeilijk valt om het grondgebied te verlaten naar haar land van herkomst teneinde aldaar haar verzoek overeenkomstig art. 9bis Vw. in te dienen.

Conform het arrest Abdida van het Hof van Justitie van 18 december 2014 dient een vreemdeling tijdens een beroepsprocedure voor de RvV tegen een ongegrond verklaarde 9ter wel degelijk een zeker beschermingsstatuut te hebben.

Om te beginnen verduidelijkt het Hof van Justitie, verwijzend naar het arrest M'Bodj dat verzoeken tot machtiging tot verblijf om medische redenen geen verzoeken om internationale bescherming zijn. Richtlijn 2004/83, 2005/85 en 2003/9 zijn dan ook niet van toepassing.

Het Hof stelt dat het aangevochten besluit, daarentegen, moet worden beschouwd als een “terugkeerbesluit” in de zin van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115.

Volgens het Hof, verwijzend naar de rechtspraak van het EHRM, verzet de richtlijn 2008/115 zich in uitzonderlijke gevallen dan ook tegen de uitvoering van een terugkeerbesluit. Dit geldt namelijk wanneer een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling beschikbaar is, waardoor een ernstig risico bestaat dat zijn gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze verslechtert. In dergelijke gevallen is een beroep tegen het terugkeerbesluit alleen doeltreffend indien dit een schorsende werking heeft.

Dit hangende beroep voor de Raad in een ernstig 9ter dossier hetgeen eerder reeds op 05.10.2015 ontvankelijk werd verklaard maakt het verzoekster we degelijk onmogelijk, minstens buitengewoon moeilijk, om het grondgebied te verlaten. Meer nog, dit beroep zou conform het arrest Abdide in feite een schorsende werking moeten hebben.

Immers kan/mag verzoekster niet geacht worden om zomaar afstand te doen van haar belang en van haar ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel in dit hangende beroep. Anders oordelen ontnemt verzoekster elk mogelijk daadwerkelijk rechtsmiddel en laat haar hangende procedure automatisch zonder belang vervallen (zie stuk 4).

Verweerder kan dan ook niet gevolgd worden in haar eenvoudige stelling dat dit hangend beroep voor de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing 9ter géén buitengewone omstandigheid kan zijn wegens gebrek aan schorsende werking van dit beroep.

Alleen al hierom dringt zich aldus de verbreking op.

b) Actuele medische problematiek / Arbeidsrechtbank Veurne / art. 3 EVRM

Vervolgens wordt verzoekster verweten bij de aanvraag van 15.04.2016 geen recente (medische) attesten voor te leggen waaruit moet blijken dat zij nog steeds medische behandeling krijgt / dat zij onmogelijk kan reizen.

Verweerder stelt dat zij zich beperkt tot medische attesten van 05.11.2012, 27.10.2013, 19.02.2014, 26.10.2015 en 15.01.2016.

Verweerder meent aldus dat verzoekster onvoldoende zorgvuldig / actueel is wanneer zij bij haar aanvraag van 15 april 2016 niet minder dan vijf attesten voorlegt van de voorbije vijf jaar o.a. nog met aldus een medisch attest van amper enkele maanden oud bij aanvraag ???

Verzoekster legt bovendien een (bindend) vonnis van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Veurne voor waarin – na eensluidend advies van het Openbaar Ministerie – werd geoordeeld dat in hoofde van verzoekster sprake is van een onmogelijkheid om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verweerder tracht dit vonnis af te doen als slechts een beoordeling over OCMW steun. Dit is niet correct. De juridische en feitelijke reden tot toekenning van de OCMW-steunverlening is in deze immers essentieel. Dit vonnis stelt – mits eensluidend advies van het Auditoraat – zeer duidelijk (stuk 5):

“Uit de voorhanden zijnde stukken én tevens uit de herhaalde stellingname van verwerende partij, komt het de rechtbank duidelijk voor dat niet (meer) op ernstige wijze wordt betwist dat eisende partij effectief zwaar ziek is en in de absolute onmogelijkheid verkeert om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht.”

Zoveel is duidelijk.

Bovenstaande zinsnede – zoals gekend door verweerder n.a.v. de aanvraag 9bis Vw. – wordt door verweerder geïnterpreteerd als volgt: “dit vonnis heeft enkel betrekking op het al dan niet verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening. Dit betekent geenszins dat betrokkene de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich kan neerleggen. Betrokkene dient vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Sic !?!

De Dienst Vreemdelingenzaken meent vermoedelijk dat ook in Veurne ‘wereld-vreemde rechters’ aan het werk zijn...

Verzoekster legt bovendien helemaal de Vreemdelingenwet niet naast zich neer;

Wel in tegendeel.

In het licht van de medische diagnoses en behandeling én in het licht van dit vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne heeft zij conform de vreemdelingenwet:

- Een beroep hangende voor de RvV tegen de alsnog ongegrond verklaarde 9ter dewelke op 05.10.2015 ontvankelijk was verklaard;
- Een verzoek tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis Vw. ingediend, hetgeen toch een toepassing van de Vreemdelingenwet is en blijft.

De motivatie van verweerder is dan ook manifest onjuist, alwaar verzoekster net bewijst zich in een buitengewone omstandigheid (overmachtssituatie) te bevinden zoals ook bevestigd door de Arbeidsrechtbank en het Arbeidsauditoraat, doch gezien zij evident de Vreemdelingenwet niet naast zich wenst neer te leggen, verzoekt zich binnen deze overmachtssituatie om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9bis Vw.

Van eenzelfde bizarre cirkelredenering getuigt ook de motivatie van verweerder inzake artikel 3 EVRM waarbij verzoekster zich volgens verweerder beperkt tot loutere “algemene beweringen zonder een begin van bewijs, niet toegepast op de eigen situatie”...

En wat dan met het (bindend) vonnis van de Arbeidsrechtbank en het eensluitend advies van de Auditeur ? En wat dan met de duidelijke stellingen van de specialisten Dr. B. (...) en Dr. M. (...) dewelke o.a. stellen: “Therapeutisch lijkt het me evident dat behandeling verder verloopt in veilige omstandigheden, dus expliciet niet in haar geboorteland waar de traumata voorkwamen.”

Dit zijn wel degelijk individuele elementen – minstens telkens een begin van bewijs – van het risico op een onmenselijke en vernederende behandeling van verzoekster in haar land van herkomst bij gebreke aan mogelijke doch noodzakelijke opvolging aldaar.

Verweerder schendt m.a.w. artikel 9bis Vw. door eenvoudigweg te stellen dat verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoont, terwijl zij niet minder dan een cumul aan buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, waaronder een ernstig en daadwerkelijk rechtsmiddel zoals hangende voor de RvV en waarvoor haar aanwezigheid in België noodzakelijk is om haar belang (en aldus haar daadwerkelijk rechtsmiddel) niet te verliezen, terwijl evenzoveel de Arbeidsrechtbank en het Arbeidsauditoraat de overmachtsituatie in haren hoofde uitdrukkelijk hebben bevestigd in een bindend vonnis.

Anders oordelen maakt van artikel 9bis Vw. een lege doos. Conform het redelijkheidsbeginsel kan elk normaal redelijk weldenkend mens immers inzien dat verzoekster in een situatie verblijft waarin het haar onmogelijk OF bijzonder moeilijk is om België te verlaten om de aanvraag tot verblijf overeenkomstig art. 9bis Vw. in het land van herkomst in te dienen...

Het standpunt van verweerder is dan ook in strijd met zowel het redelijkheidsbeginsel als de motivatieplicht, alsook met artikel 9bis Vw. en de hogervermelde internationale bepalingen inzake daadwerkelijke en doeltreffende rechtsmiddelen, door het begrip “buitengewone omstandigheid” in casu op een kennelijk onredelijke wijze te eng te beoordelen.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 1 en 3 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van de materiële motiveringsplicht, evenals van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betoogt dat er twee vormen van buitengewone omstandigheden bestaan, nl. de redenen die het een verzoeker “onmogelijk” maken om een regularisatieaanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke post en de redenen die het een verzoeker “zeer moeilijk” maken om dergelijk verzoek in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post. Zij vervolgt dat zij nog een lopend beroep heeft bij de Raad aangaande een ongegrondheidsbeslissing 9ter en indien zij het land zou dienen te verlaten dit beroep zou vervallen als zijnde zonder belang. Zij verwijst verder het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Veurne inzake haar onverwijderbaarheid.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster er met haar betoog kennelijk aan voorbijgaat dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief dient te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan is en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te

rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007 nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De “buitengewone omstandigheden” strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS, 9 december 2009, nr. 198.769)

Door louter de elementen te herhalen die reeds door verwerende partij werden beoordeeld, toont verzoekster niet aan dat verwerende partij met veronachtzaming van bepaalde elementen tot de beslissing is gekomen, noch dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

In de bestreden beslissing wordt m.b.t. haar hangende procedure bij de Raad aangaande haar medische regularisatieaanvraag, het volgende gesteld:

“Het feit dat betrokkenen tegen de beslissingen inzake de tweede en derde aanvraag art. 9ter nog een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan iet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid aangezien deze beroepen geen opschortende werking hebben.”

Dit wordt niet door verzoekster betwist. De bestreden beslissing kan niet worden beschouwd als een beslissing waarbij ten aanzien van verzoekster een nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het gaat hier slechts om een bestuurshandeling die een weigering inhoudt om een door verzoekster gevraagd voordeel te verlenen.

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat huidige beslissing niet gepaard gaat met een gedwongen verwijdering. Mocht dit het geval zijn, kan verzoekster steeds gebruik maken van de daartoe geëigende procedure tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Waar zij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing aangaande de recentheid van de medische documenten, blijft zij in gebreke aan te tonen dat zij na het medisch attest van 15.01.2016 nog recentere attesten heeft overgemaakt aan het Bestuur ten einde aan te tonen dat zij thans nog steeds medische behandeling, verzorging en/of opvolging nodig zou hebben. Het komt aan verzoekster toe om haar medisch dossier te actualiseren. De bewijslast ligt bij de aanvrager.

Aangaande het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Veurne aangaande verzoeksters onverwijderbaarheid dient te worden opgemerkt uit het door verzoekster voorgelegd vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne niet kan worden afgeleid of het al dan niet in kracht van gewijsde is getreden. Verzoekster legt geen bewijs voor waaruit blijkt of dit vonnis werd betekend en of het OCMW Diksmuide hiertegen al dan niet een beroep zou hebben ingesteld. De beslissing i.v.m. de aanvraag 9ter werd genomen bij toepassing van de Vreemdelingenwet – lex specialis. Uit het vonnis blijkt niet de afweging door het EHRM, nog minder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne kan geen afbreuk doen aan de lex specialis. Sedertdien werd, zoals blijkt uit het administratief dossier, verzoeksters medische situatie opnieuw beoordeeld door de arts-adviseur die op 22 juni 2015 tot de vaststelling kwam de psychologische problematiek van verzoekster, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven en de fysieke

integriteit, aangezien het geen kritieke gezondheidstoestand betreft, noch een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen continue nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het thans voorligt, momenteel niet aantoont dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar verzoekster verblijft.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoekster met haar betoog niet aantoont met welke feiten en elementen die verwerende partij kende op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld.

Zij toont met haar betoog evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.

Het middel is ongegrond.”

2.3.1. Verzoekster voert de schending van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekster in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het Handvest door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

2.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van verzoekster wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.3.3. In haar aanvraag van 5 april 2016 heeft verzoekster het volgende aangehaald over de ontvankelijkheid van de aanvraag en de buitengewone omstandigheden:

- uit een vonnis van de arbeidsrechtbank te Veurne van 21 november 2013 blijkt dat zij medisch onverwijderbaar is;
- zij heeft zware psychische problemen, zij lijdt aan een posttraumatisch stressstoornis met dissociatieve episoden en met acute ernstige gedragspathologie;
- de ernstige dissociatieve stoornis is het gevolg van extreem traumatisch psychisch en fysiek geweld in haar kinderjaren in Rwanda waardoor zij niet terug kan naar de plaats die aan de oorsprong ligt van haar ernstige psychische problematiek;
- thans heeft zij de nodige stabiliteit dankzij dagtherapie bij een psychiater in een ziekenhuis te Oostende;
- deze noodzakelijke en therapeutische opvolging is niet beschikbaar in het land van herkomst, waar de mentale gezondheidszorg verre van adequaat is en waar nog heel wat barrières bestaan inzake de toegang tot de mentale gezondheidszorg;
- het knooppunt van haar familiale en emotionele activiteiten bevindt zich in België, in Rwanda heeft zij geen familie meer, in België heeft ze dagelijks contact met haar zus, een terugkeer naar Rwanda houdt een disproportionele inmenging in van haar familielevens.

In de eerste bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

2.3.4. Verzoekster voert onder meer aan dat zij in het kader van haar machtigingsaanvraag van 5 april 2016 een vonnis van de arbeidsrechtbank Gent, afdeling Veurne heeft voorgelegd waarin werd geoordeeld dat er in haar hoofde sprake is van een onmogelijkheid om gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op niet correcte wijze stelt dat het vonnis slechts een beoordeling inhoudt van de maatschappelijke dienstverlening. Verzoekster stipt aan dat de reden om tot de toekenning van de steun te besluiten essentieel is, met name dat zij *“effectief zwaar ziek is en in de absolute onmogelijkheid verkeert om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht”*.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende gesteld:

“Wat betreft het vonnis van de arbeidsrechtbank Veurne/eerste kamer van 21.11.2013 (AR nr. 13/194/A) met betrokkene als eiseres tegen het Openbaar Centrum voor Maatschappelijke Welzijn Diksmuide als verweerder; dit vonnis heeft enkel betrekking op het al dan niet verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening. Dit betekent echter geenszins dat betrokkene de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich kan neerleggen. Betrokkene dient vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dient de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster dit vonnis van 21 november 2013 bij haar aanvraag heeft gevoegd, en dat daarin het volgende vermeld wordt: *“Uit de voorhanden zijnde stukken én tevens uit de herhaalde stellingname van verwerende partij, komt het de rechtbank duidelijk voor dat niet (meer) op ernstige wijze wordt betwist dat eisende partij effectief zwaar ziek is en in de absolute onmogelijkheid verkeert om het grondgebied te verlaten omwille van overmacht”*. De verwerende partij kan worden gevolgd in het motief dat dit vonnis enkel betrekking heeft op het al dan niet verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening. Er kan echter niet ontkend worden dat in dit vonnis ook wordt gesteld dat verzoekster door haar zware ziekte in de onmogelijkheid verkeert om het grondgebied te verlaten. Verzoekster heeft dit vonnis aangebracht in het kader van de buitengewone omstandigheden die zij aanvoert, dus de redenen waarom zij meent haar aanvraag niet in het buitenland te kunnen indienen. Het antwoord van de verwerende partij heeft enkel betrekking op de procedure waarbinnen dit vonnis werd geveld, met name het al dan niet verkrijgen van maatschappelijke dienstverlening. De verwerende partij vervolgt dat verzoekster de bepalingen van de vreemdelingenwet moet opvolgen en gevolg moet geven aan het haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij gaat met dit antwoord echter niet in op de in een vonnis vastgestelde onmogelijkheid voor verzoekster om het grondgebied te verlaten, terwijl dit werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid. De verwerende partij had hierover een standpunt kunnen innemen, wat zij trouwens doet in de nota:

“Aangaande het vonnis van de Arbeidsrechtbank van Veurne aangaande verzoeksters onverwijderbaarheid dient te worden opgemerkt uit het door verzoekster voorgelegd vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne niet kan worden afgeleid of het al dan niet in kracht van gewijsde is getreden. Verzoekster legt geen bewijs voor waaruit blijkt of dit vonnis werd betekend en of het OCMW Diksmuide hiertegen al dan niet een beroep zou hebben ingesteld. De beslissing i.v.m. de aanvraag 9ter werd genomen bij toepassing van de Vreemdelingenwet – lex specialis. Uit het vonnis blijkt niet de afweging door het EHRM, nog minder de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst. Het vonnis van de Arbeidsrechtbank te Veurne kan geen afbreuk doen aan de lex specialis. Sedertdien werd, zoals blijkt uit het administratief dossier, verzoeksters medische situatie opnieuw beoordeeld door de arts-adviseur die op 22 juni 2015 tot de vaststelling kwam de psychologische problematiek van verzoekster, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor haar leven en de fysieke integriteit, aangezien het geen kritieke gezondheidstoestand betreft, noch een zeer vergevorderd stadium van ziekte. Er is geen continue nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het thans voorligt, momenteel niet aantoonde dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar verzoekster verblijft.”

Er dient echter te worden vastgesteld dat deze uiteenzetting in de nota over het al dan niet in kracht van gewijsde getreden zijn van dit vonnis, over de theorie van de *lex specialis* en over de inhoud van het advies van de arts-adviseur van 22 juni 2015, een motivering *a posteriori* is die niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing ook wordt gewezen op het feit dat verzoekster geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zij omwille van haar medische toestand niet kan reizen en niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar haar land van herkomst of een ander land om van daaruit de aanvraag in te dienen, doet hieraan geen afbreuk.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat het motief in de bestreden beslissing over het vonnis waarin de onmogelijkheid wordt vermeld om het land te verlaten omwille van zware ziekte, dat werd aangevoerd als buitengewone omstandigheid om de aanvraag niet in het buitenland te moeten indienen, onvoldoende werd beantwoord en dat het *in casu* kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om zich te beperken tot de vaststelling in welke procedure dit vonnis werd geveld zonder ook maar op enige

wijze in te gaan op de redenen waarom verzoekster dit vonnis heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

2.3.5. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET